

Ing. Ratibor Majzlík,
místopředseda Demokratické unie

Ing. Alena Hromádková,
předsedkyně Demokratické unie

Ještě DEU nezhylnula! Stala se parlamentní stranou. Živijó! H.

Političtí vězni zemřelí? ve vazbě. /Dosud nepublikováno/

- N o v á k Josef, nar.26.2.1918, §137,195,174 tr.z., zemřel na rakovinu žaludku 24.12.1951, Valdice-Hr.Král.
- R u m l Jan, nar.29.8.1890, §3/b z.č.231/48 Sb., srdeční selhání 28.12.1951 ve Valdicích.
- K l e i n e r Lomiker, nar.3.7.1887, §1/2 z.č.231/48 Sb.; srdeční selhání 28.12.1951 ve Valdicích.
- K a f k a Josef, nar.8.9.1887, §2/1 z.č.50/23 Sb., zánět srdečního svalu 16.2.1952 ve Valdicích.
- U h l í ř Jaroslav, nar.18.2.1933, §95a tr.z., zemřel na zánět srdečního svalu 20.2.1952 ve Valdicích.
- K u n t František, nar.21.4.1884, §1/lc,2 z.č.231/48 Sb., zemřel na zánět srdečního svalu 30.4.1952, Valdice.
- B o č e k Bohumil, nar.4.11.1884, §2 z.č.50/23 Sb., §5/1,2 z.č.231/48 Sb., zemřel na kornatění tepen, 16.10.52

Pokračování

U v n i t ě ř č í s l a :

1. Jaroslav V a c u l í k: Významný volynský Čech - Dr.Václav V o n ě r á k.
2. Michaela Š m e r g l o v á: Přežil svou oprátku."MFBneš
3. Miroslav N o v á k: V bojích o přechod Karpat.
4. Zemřel Václav J a n o š e k - moravský vlastenec..
5. Rostislav H l a v á č e k: Pel-mel na volynské téma.
6. Prot. Jiří N. i d e r l e: Křestní list Michaely Člupné.

Předpokl.cena: 2,- Kč MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 1 3 č í

Vydává: Vladimír Hajný
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red. Marta Zenanová
rade: +Julius A.Varga

48

Uzávěrka: 25.11.1996

PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV V ČESKÝCH ZEMÍCH

Duchovní správa pravoslavné církve

vŠumperku.....

Eparchie :olomoucko - brněnská.....

Matrika narozených a pokřtěných - svazek :11..... list :4..... položka :5.....

Čís. jed. :45/96.....

KŘESTNÍ LIST

Den narození :24.5.1996..... Den křtu :17.11.1996.....

Jméno :michaela Člupná.....

Místo narození :Jábřeh.....

Národnost :česká..... Pohlaví :ženské..... Lože :manž.....

Otec : Jaroslav Člupný. 6. srpna 1967
Šumperk, elektromechanik

Matka : michaela roz. Hajná 20. července 1973
Šumperk, v domácnosti

Kmotr : Ing. Vladimír Hajný
Radka Člupná

Křest vykonal :protijerj-mgr Jiří Niderle.....

vŠumperku..... dne18.11...... 1996

.....protijerj Niderle.....

dokončení ze strany 3

uznání Svazu jako "zástupce a organizátora národa v Rusku". V tomto smyslu telegrafoval i Masarykovi, kterého uznával za "jedineho vůdce". Na Vondrákův telegram Masaryk odpověděl, že "žádost je nevhodná a je překročením Vaší kompetence" a vyzval ho ke spolupráci s petrohradskými Čechy usilujícími jako opozice ve Svazu rovněž o příchod nové Prozatímní vlády.

Masaryk považoval Svaz česko-slovenských spolků na Rusi pouze za představitele ruských Čechů. Prosadil, aby na III. sjezdu Svazu v květnu 1917 došlo k ustavení Odbočky československé národní rady v Rusku, která převzala z rukou Svazu řízení politických, vojenských a zájateckých otázek. Do čela nového vedení Svazu byl zvolen místo dr. Vondráka jiný volyňský Čech dr. Václav Gírsa (narozen 1875 v Šepetovce), který důsledně prosazoval Masarykovu linii. Ruští krajané nadále měli vliv jen v organizační komisi Odbočky ČSNR. Dr. Gírsa se v srpnu 1917 zúčastnil Státní porady v Moskvě, kde jako jeden z 58 zástupců různých národních organizací hovořil o programu

českého protifašistického odboje.

Ve volbách do všeruského Ustavodárného shromáždění 12. listopadu 1917 dr. Vondrák kandidoval za Stranu lidové svobody (kadety). Po vyhlášení IV. universálu z 22. ledna 1918 došlo k úplné nezávislosti Ukrajiny. Ukrajinské úřady připravovaly vzhledem k jeho velkoruské orientaci konfiskaci jeho majetku.

Po příchodu Němců na Ukrajinu v roce 1918 se dr. Vondrák dostal do zajetí. Po zhroutil Německa odešel k Dobrovolnické armádě gen. Děnikina do Jekatěrinodaru. Na jaře 1919 byl vyslán do ČSR. Zde ještě před odchodem do Francie v roce 1927 publikoval dva dokumenty - otevřený dopis ministru spravedlnosti prof. dr. Robertu Mayr-Hartingovi, v němž se ohrazoval proti některým poznámkám T. G. Masaryka učiněným ve Světové revoluci. Rozsáhlejší bylo Vondrákovo Memorandum zasláné v roce 1927 předsedovi vlády Antonínu Švehlovi, v němž soustředil své výhrady vůči Masarykově politice v Rusku a varoval před jeho znovuzvolením prezidentem republiky.

Jaroslav Vaculík

Svobodné slovo přineslo dne 5. září t.r. tuto stručnou zprávu: "Přes 300 volyňských Čechů si v sobotu při celostátním setkání v Suchdole nad Odrou na Novojičínsku připomnělo 50. výročí hromadného vstupu příslušníků této, tehdy na území nynější Ukrajiny žijící národnostní menšiny do Sovětské armády a její účast na bojích o Dukelský průsmyk na podzim roku 1944."

ledna, trochu delší věta a kolik je v ní nakupeno lži a snad i skrytých osočení! Přeberme si to:

1. V Suchdole nebylo žádné celostátní setkání volyňských Čechů (to se uskutečnilo 1. října v Litoměřicích)
2. Volyňští Češi nevstupovali hromadně do Sovětské armády - ta v té době vůbec neexistovala a v SSSR ve druhé světové válce byla jen Rudá armáda
3. Volyňští Češi vstupovali hromadně a hlavně dobrovolně do čsl. vojenské jednotky v SSSR.

Upozornili jsme vedoucího redaktora Svobodného slova PhDr. Rudolfa Huka na tyto nepřesnosti, které mnozí volyňští Češi přijali jako urážku. Neodpověděl nám a opravu této pomluvy neuveřejnil.

Považovali jsme vždy Svobodné slovo za seriózní deník - dnes bohužel musíme konstatovat, že jsme se mylili. Zarážející také je znalost dějin našeho národa některých redaktorů tohoto deníku - zřejmě se rovná téměř nule.

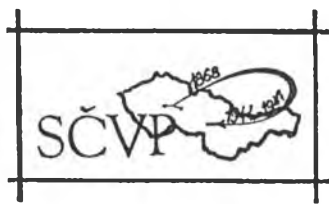
Smuteční oznámení

Dne 10. června zemřel v Uničově ulbářovský rodák pan Vladimír Volák. Za početné účasti blízkých a značného počtu krajanů, byl jako příslušník tankové brigády 6. armádního sboru v SSSR pochován se všemi vojenskými poctami. Čest jeho památce!

to Buderáz, Jezírko, Kvasilov, Český Malín, Martinovka, Mirohošť, Podcukov, Staré Teremno, Semidubý a Dembovka. Bohužel, nemáme odkud zprávu o tom, že by se bývali občané těchto obcí sešli a vzpomněli na toto významné výročí. Nebo snad ano? Napište nám!

Obsáhlý rozhovor zveřejnilo pod titulem "Takový zcela obyčejný život..." dne 10.8.1994 Svobodné slovo s volyňským básníkem a světoběžníkem Josefem Tománkem. Žije v New Yorku a již počtvrté od roku 1990 navštívil starou vlast. Je rodákem z Kupičova

Připravil R. Hlaváček

Dne 6. října 1944 vstoupila sov. a čs. vojska za těžkých bojů se silnou německou obranou Dukelským průsmykem na území ČSR.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

Ing. Vladimír Hajný
ČSA 34
787 01 Šumperk

7/94
ročník 4

Pel-mel na volyňské téma

První pouliční sbírka ve prospěch České matice školské na Volyni se konala 18. října roku 1926 v Rovně. Jedenáct rovenských žen - členek ČMS - se stejným počtem pokladniček se vydalo do ulic města a měly velký úspěch - sbírka vynesla 562 zlotých 80 grošů! V pozdějších letech polské úřady podobné akce ve prospěch českého školství znemožňovaly.

Deník Telegraf přinesl téměř dvoustránkovou reportáž o těžkém životě Čechů v Kazachstánu marně čekajících na možnost návratu do staré vlasti. Jedná se většinou o Čechy, kteří byli v období stalinských represí vysídleni na Sibiř. O Čechích v Kazachstánu soustavně píše také deník Svobodné slovo, týdeník Také a další české noviny, kterým není lhostejný osud naší malé minority, již hrozí v sibiřských pouštích zánik.

Volyňští Češi v období svého života na Volyni vybudovali několik výstavných pravoslavných chrámů (někdy s pomocí vyšších církevních či státních orgánů), katolických kapliček a jiných budov sloužících jako modlitebny. Marně bychom však na naši volyňské výstavě o tom sledovali být jen i malou zmínku. Pomozte nám doplnit toto bílé místo v našich dějinách a napište nám, v kterých místech vybudovali pravoslavné a katolické kostely a jiné modlitebny.

Poslední zemědělskou usedlostí, která se nalézala na pěkném višíčku u cesty vedoucí z Českého Ulbářova do Rovná, bylo hospodářství rodiny Knobových. Starý pan Knob, jinak známý spíše jako

nemluvný morous, v roce 1946-47 do Československa neemigroval. V okolí byl znám mimo jiné také proto, že řadu let dostával od prezidenta Masaryka alespoň jednou ročně pozdrav - kdysi v mládí chodil totiž do jedné školy v Čejkovicích, seděli v jedné lavici a byli nerozlučnými kamarády.

Málokdo z našich krajanů ví, že známý český spisovatel Jaroslav Hašek byl v roce 1915, coby rakouský voják, ubytován v rodině Pokorných v české vesničce Podháje. U obec Choropyň vzdálené od Podháje asi 5-6 km pak odešel do ruského zajetí.

Městský úřad v Brně nabídl poskytnout kazachským Čechům, pokud se jim podaří reemigrovat do staré vlasti, několik vhodných bytů. Věříme, že tento nádherný vztah k našim krajanům obdoby způsobem budou následovat i další města.

Koncem července obdrželi všichni vedoucí regionů našeho Sdružení dopis předsedy prof. MUDr. Vlad. Durka, ČSČ, kde zaujímá stanovisko k dopisům místopředsedy V. Dubce a ing. J. Hofmána. Protože dopisy poslední jmenovaných byly v některých regionech čteny na členských schůzích, věříme, že obdobně bude naloženo i s dopisem našeho předsedy a s jeho obsahem bude volyňská veřejnost plně seznámena.

Český Ulbářov, který vznikl jako druhá kompaktně osídlená česká obec na Volyni, oslavil letos 125. výročí vzniku. Obdobně letošít oslavují také další obce a

V bojích o přechod Karpat

50 let uplynulo od doby, kdy se volyňští Češi, muži i ženy zařazení ve všech druzích zbraní 1. čs. armádního sboru, po bojích u Torčina zúčastnili úporných bojů o přechod Karpat.

Karpaty, Dukelský průsmyk a měsíc září jsou významné předěly v životě volyňských Čechů jak na frontě, tak jejich rodin v zázemí.

Kolik hrdinství prokázali tito mladí vojáci - pěšáci, tankisté, dělostřelci a ženisté. Úloha ženistů v těchto bojích byla mimořádně složitá a vyžadovala

vedle odvahy, osobního hrdinství i odborné znalosti v manipulaci s různými druhy výbušnin a min.

Bojiště Dukelského průsmyku a přilehlá území byla doslova zamořena

Miny protitankové, protipěchotní, časované, fúgasy a nástrahy různých konstrukce - to byl, vedle hitlerovských vojáků a jejich zbraní, druhý nepřítel, stejně zákeřný a neuprosně vraždičí. Na minách dříve uložených v zemi, dovedně maskovaných, vyrůstala tráva, obilí nebo pokračování na straně 2

Dne 1. října se sejdeme v Litoměřicích Celostátní setkání volyňských Čechů

Sdružení Čechů z Volyně litoměřického regionu a obec legionářská na Litoměřicku připravily na 1. října t.r. celostátní setkání volyňských Čechů při příležitosti 50. výročí bojů v Karpatech a vstupu 6. armádního sboru na území Československa.

Slavnostní shromáždění bude zahájeno v 10. hod. v Domě kultury v Litoměřicích. Slavnostní projev přednese přednosta okresního úřadu v Litoměřicích pan Pohl. Poté budou následovat projevy dalších hostů a vzpomínky přímých účastníků bojů v Dukelském průsmyku. Po slavnostních projevech, které končí v 11.30 hod., bude následovat společný oběd.

O kulturní program se postará taneční soubor školy v Žitonicích a hudební skupina litoměřické posádky. Následovat bude volná zábava při hudbě. Předpokládáme ukončení setkání je stanoveno na 16 hod.

Jak nás informovala hlavní

Dukla - místo krvavých bojů naši i sovětské armády. Společný hrob mnoha našich krajanů, kteří zde spí svůj věčný sen po splnění povinnosti vůči svému národu, vůči své staré vlasti. Čest jejich památce!

Zpravodaj - vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Vychází jako občanský. Šéfredaktor R. Hlaváček. Redakční rada: R. Hlaváček, členové RR Ing. Václav Landa, Václav Kuchynka, Jaroslav Chudoba. Příspěvky nejsou honorovány, nevzhledně rukopisy se nevracují. Příspěvy zasílejte do 10. každého měsíce na adresu: Rostislav Hlaváček, Javorová 361, 360 17 Karlovy Vary. Podávání zaslék poselno redelstváim post Praha čj. 121493 ze dne 20. dubna 1993. Toto číslo vyšlo 19. září 1994. Tiskne MLOSET Praha.

DEVĚTAOSMDESÁTILETÝ FRANTIŠEK PŘEUČIL JE POSLEDNÍM ŽIJÍCÍM OBŽALOVANÝM Z PROCESU S MILADOU HORÁKOVOU A DALŠÍMI "VLASTIZRÁDCI"

PŘEŽIL SVOU OPRÁTKU

Text:
MICHAELA ŠMERGLOVA

V komunistických kriminálech strávil celkem čtrnáct let. Přišel o nejhvězdnější léta života. Přesto nechtěl žádnou zášť. "Byl jsem holt na druhé straně," říká.

Když večer osmého listopadu devatenáct set čtyřicet devět Františka Přeučila zatkl, myslel, že půjde o politickou formalitu. Byl národním socialistou a navíc poslancem, proto zatčení i trochu čekal: "Říkal jsem si - odsoudí nás na nějakých pět deset let, po třech čtyřech na amnestii pustí a budou ukazovat, jak nás převychovali." Komunisté ovšem nepovažovali tehdejší zatčené za politické vězně, ale za "prachšprosté zločince". Přesně tak o nich tehdy v OSN hovořila Gertuda Cakrtová-Sekaninová. A podle toho s nimi také zacházeli.

"Potřebovali se po únoru vypořádat s národní socialistickou stranou. Proto přes čtyři sta jejich funkcionářů sebrali a odvezli do Ruzyně," říká s odstupem času devětaosmdesátiletý pan Přeučil. Když pro něho tehdy bezpečnost přišla, byla už Milada Horáková, hlavní oběť monstrprocesu, pilpřipravená a řízeného sovětskými odborníky na čistky, ve vězení dva měsíce.

Účtování s rozraccetí republiky a spiknutí bylo pak z národních socialistů rozšířeno na lidovce, sociální demokraty a "odpadlé" komunisty. Před tribunál bylo nakonec po

staveno třináct vybraných "zločinců", představitelů různých politických stran.

František Přeučil je Pražák. Vyučil se v krejčovské dílně u tatínka, ale po válce, v jedenatřicátém, si odsoukl do Pardubic. Coby lupník jednatel Živnostensko-obchodnické strany tam připravoval Živnostenské noviny. Okupace Československa ho vrátila do Prahy.

"Založil jsem tiskařské družstvo a koupil nakladatelství doktora Hajna. Pojmenoval jsem ho Pamír, podle hesla Pamír - střecha světa, kniha - střecha kultury, a vybavil nejmodernější technikou té doby. Vydával jsem Petruse, Šalouna, Quida Vyskočila, dětskou literaturu a také časopis Mladý konstruktér. Podnik prosperoval, možná i proto, že se mi povedlo získat Eliu Hruškovou, pověstně šikovnou nakladatelskou vedoucí u R. A. Dvorského."

Když byla po válce Živnostensko-obchodní strana zakázána, přešel František Přeučil k národním socialistům. Dostal se do předsednictva a stal se poslancem. To mu spolu s majetkovými poměry po únoru 1948 jenom přitížilo.

"V politice se dá vítězit a prohrávat, to člověk musí čekat. Já to bral jako osobní prohru. Jenže komunisti ji přenesli na celou mou rodinu."

Hned po "vítězství" pracujícího lidu" nabídl panu Přeučilovi jeho přítele, peruánský velvyslanec v ČSR, odjezd do Lima. Mohl zmizet i se ženou a dětmi. Odmítl. Místo Peru

přišla Ruzyně. Nakladatelství bylo zkonfiskováno. Zaměstnankyně Hrušková však rodinu Přeučilů neopustila. Pomáhala s domácími, s výchovou dětí i se snášením útrap.

"Každý den nás vozil Jiřinou cestou z Ruzyně na Pankrác. Nejřív nás vyslychali, později nutili učít se zpanělí odpovědi na připravené otázky. Byl to zlepšovák sovětských expertů."

Národní socialista Přeučil, vychovaný v sokolském duchu, nechtěl spolupracovat. "Vzdoroval jsem tak dlouho, dokud jsem vydržel cvičit, chodit po cele, říkat si anekdoty. Měl jsem na zdi samotky mapu republiky a plán Prahy - tak jsem jezdil tramvají a cestoval po Čechách."

Jenže spát na zemi, celou noc být vystaven ostrému světlu, každých dvacet minut se po kopancích do dveří hlásit, mít za sebou dny v kobce, kde jsou místo podlahy trubky. Jimž chvíli proudu horký, chvíli ledový vzduch - to vydržel opravdu jen málokdo. "Když mě jednou vytáhli z cely - to už jsem se neudržel na nohou - a tekli podepsat, byl jsem jim ochoten podepsat, že jsem zabil vlastní babičku. Dostali mě."

Dostali i ostatní. Sami se mezi sebou nepoznávali. "Byli jsme zřehovaní. Podle toho vypadaly třeba i konfrontace. Hlavně ženské při nich propadaly hysterii, plakaly. Nebylo to příjemné setkávání... Jen Milada byla vyrovnaná a brala na sebe víc, než měla," říká muž, který měl zemít.

Vedle systematické "procesní přípravy" dostávali obžalovaní ještě patřičné prášky. Aby se během osmidenního procesu v květnu 1950 náhodou nevzpamatovali a nevypadli z naučené role. "Scénáře se držel prokurátor, soudce, obhájci i obžalovaní. Bránili se jen Milada a Kalandra; věděli, že je trest smrti nemine."

Den před vyřčením rozsudku převezli Františka Přeučila a jeho spoluvězně na Pankrác.

Do cel smrti. Začali si uvědomovat, jaký trest je čeká. I když plány, jak má soud dopadnout, se mnohokrát změnilly. Vedení komunistické strany je pečlivě projednávalo. Podle předpředního plánu měl soud vyříknout osm trestů smrti.

"Byl jsem připraven trest smrti přijmout. Soud ale čtyř z nich na poslední chvíli změnil na doživotí. Týkalo se to i mne," komentuje pan Přeučil své štěstí v neštěstí.

základní škole Ji její spolužák Petr Pihhart ukazoval na stupinku před třídou jako dechu vlastizrádece." V šedesátých letech se prý přišel omluvit.

Své nejbližší viděl František Přeučil od zatčení poprvé až ve vězení Mírov, kde byl, se svými spoluvězenci, vězně izolované. "Skoro po roce kriminálu třicetiletá návštěva v kanceláři ředitele. Nikdy na ni nezapo-

márola Pravda, také odsouzenec za kolaboraci s nacisty. Ale i to byli vesměs lidé vzdělaní. Ať se člověk dostal na celu s kýmkoli, byl v zajímavé společnosti. Vzdělané lidi ovšem velitel věznic nenáviděl. Přivítal nás větou: Odsud už se nikdo nedostane, všichni tu zhebnetel. Snažil se o to on sám i jeho pochluc - ostří hosti z Hlilukovy garly, kteří po převratu přeběhli k Rudé gardě. Buzerovali vězňe pro zábavu. Vzpomínám,

nášeli bacharům, i na nesmyslné tresty v Leopoldově se snažil František Přeučil zapomenout. Na co zapomenout nemůže, je další soud, který tu jako ideový vůdce "vzpouřil" musel podstoupit. Když se při shromáždění nespokojených vězňů nikdo neměl k tomu, aby vedení věznic vysvětlil důvod nelibosti - vystoupil a přednesl za všechny jejich požadavky. Výsledkem byl soud, zostřený režim a dva

pověsi, protože jsme prý jako fašisti."

Nejkrásnější chvíle přišly na Františka Přeučila devětaosmdesátý rok. Na Vánoce devětapadesát zemřela jeho paní. Nemocně srdec nevyželo. Rodina potřebovala pomoc, jenže amnestie, která přišla o rok později, se Přeučila netýkala, protože měl na krku vzpomínky ve vězení. Byl převezzen do Valdic. Teprve odsud se ve třiašedesátém dostal ven, údajně po přímluvách Vatikánu. Podmíněně na sedm let.

Znovu se oženil. Vzal si Eliu Hruškovou, která se po smrti jeho paní starala o děti. Odstěhovali se za Prahu. "Začal jsem v Metře na Vinohradech dělat soustružníka. Časem, i ze zdravotních důvodů, jsem přešel do skladu a nakonec se stal předsedou odborové závodní rady. Dík tomu jsem v osmašedesátém letěl i s ředitelem." Do devětaosmdesátého dělal údržbáře hracích automatů.

S politikou si pokoj nedal nikdy. V roce 1968 spoluzakládal KAN a K 231, po listopadu 1989 byl u vzniku Klubu Mladý Horákové, dodnes se angažuje v Liberální straně národního sociální. Jak říká, teď už jen z piety.

Nesnáší bolestivost, raději bere vše s nadhledem. Minulost i přítomnost. Jen konec roku nemá rád. V ten čas se na něj sesypávaly rány osudu. Nedávno - opět o Vánoce - ovdověl podruhé. Přesto s úsměvem říká: "Jsme povědená rodina. Táta kriminálník, syn komedián, dcera farářka." Vnučky a pravnučky ani nevypočítává, prý jsou ale taky odvážné povahy.

"Na kriminál si chlap zvykne; je to jako tvrdší vojna. Naučí se neslyšet nadávky, nevím, jak buzeraci, kousat dráčky, aby zalinal hlad. Naučí se i držat dvacet deka perli denně, snese i pět let samotky... Ale musí mít nějaký cíl, musí mít na co čekat. Mě držela zvědavost, jak to všechno dopadne. Nevěřil jsem, že komunistický nesmysl může projít."

FOTO: MAREK JIRIŠEK

Směl tedy žít. Samozřejmě v kriminále. "Nejhorší bylo vědomí, že mou vinou trpí manželka, která na tom nebyla zdravotně dobře, a děti. Syna Honzu, tomu bylo třináct, vyhodili ze školy a musel se jít učít do CKD. Dceru Martu, protože byla mladší, čekaly komplikace později. Ale už na

menu." O Mírově, kde strávil sedm měsíců, hovoří pan Přeučil jako o univerzitě. Jen dva vězňi prý neměli doktorát.

I další kriminál, v němž pobýval devět let, měl zvláštní osazenstvo: "V Leopoldově nás bylo na dva tisíce. Ministrů, poslanců, generálů, biskupů, kněží nižšího i vyššího svěcení... Ella

jak jednou z řady vytáhli svého času předsedu vlády Syrového a řvali na něj; Vraj si generál. Keč áno, tak urob rychle tři sto drepy. Když je ten absolutně vysílený starý chlap udělal, byli vztiky bez sebe."

Na brutální ostražky, spiklování spoluvězňů, opravdových kriminálních, kteří do

a pil roku odněti svobody navrch.

Z paměti pan Přeučil nevynechá také setkání s vězněm Husákem: "Skoro jsme se poprali. Byl to neuvěřitelný demagog. Mluvíme o politice a on najednou zbrumátní a začne na mě křičet, že až se dostane ven a strana ho očístí, všechny nás

Když jsem obdržel smuteční oznámení o úmrtí mého laskavého přítele a kolegy z pedagogické branže zadrželo mi u srdce. Není tomu tak dávno co s vehemencí sobě vlastní neznajíc osudovou tíží let se vrhal znovu a znovu do obhajoby moravských zájmů. Měl jsem tu čest několik jeho článků ve prospěch moravsko-slezské země vytisknout a považovat zemské zřízení ČR i za svůj cíl. Morava mu to nikdy

nezapomene. VH.

N
A
D
Ě
J
E

Stanislav Rajnoch

Kde najít dnes v sobectví života svůj čistý ideál a svůj pevný cíl,

Kdo dnes uzel rozmotá,
ke všemu a všem by rovný byl!
Nos v srdci víru, - Naději,
a světlo jež proráží tmou,
bys k srdci přitiskl ozvěnu vzdálenou ...

Ted' s hřejivým paprskem slunce a jarem ted', když všechno se ti dává darem, ted', když dávno roztály závěje, přijmi to teplo, - radost - tvá naděje!

Ted', když všechno v přírodě začíná žít, vyjdi ven, postůj v slunci, a najdeš klid, radostný zpěv ptactva slyš, - to jaro jde krokem bystrým blíž. -

A jestli jas slunce, oko žádá stín, v tom klidu rozjímej, kolik máš vin na tom všem života dění... -

Očisti s jarem od zlob své nitro, přivítej s radostí zítřejší jitra, ať život všech tak smutný není, ať bolest upadne v zapomnění, ať najde každý své štěstí které hledá, ať závist v každém z nás pomine bledá,

Opatruj lásku, a soudržnost rodiny, o níž piší tak pěkně i Brodské noviny, ať den nový se každý z vás, - po noci s ránem usměje, - jak krásný je život, v němž žije Naděje!

< < < > > >

Vzkříšení

Prof.Dr.Ing. Libor Brom

Vědci nám opakují, že nejsme ničím více než náhodným kusem roztodivné hmoty, která se jaksi dala na jepičí čas dohromady, aby se nakonec a na věky rozpadla. Lidské tělo je prý jeden oktilión atomů a na tečku za touto větou se volně umístí na 30 milionů takových atomů. A vůbec, atom prý není ani žádnou hmotou. Když bychom jej roztáhli na kouli průměru jednoho sta metrů, pak by její celý obsah byl nabit jakýmisi vlnami, poletujícími rychlostí světla. Či ještě rychleji. Všechna "hmota" by prý byla v takovém roztáhnutém atomu jen o velikosti špendlíkové hlavičky.

Věda nám tedy neříká, co vlastně my lidé jsme. Ježíš Kristus nám to říká.

Říká nám - svou Smrtí a Vzkříšením jsme dětmi Boha, jeho nejskvostnějšími výtvoři.

Říká nám, že jsou očekávány od nás nejlepší myšlenky a činy - podle jeho vlastního příkladu na krátké pouti tímto světem.

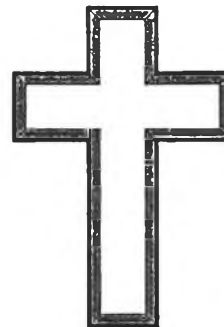

Ježíš Kristus mohl zachránit ten oktilión atomů svého těla a učinit lehký kompromis s ďáblem. Mohl odvolat svá tvrzení a popřít své činy před Pilátem, který by jeho spolupráci uvítal s otevřenou náručí impéria. Mohl podlehnout náhlým pochybám na kříži a projevit se obyčejným ztraceným smrtelníkem.

Nic podobného Ježíš Kristus však neučinil. Proto se dočkal Vzkříšení a zůstal provždy příkladem Syna Člověka a Boha.

Není většího příkladu Víry, Naděje a Lásky. A nikdy nebude většího svátku než je Vzkříšení.

" S V A D O M Í "

..... život měl jsem rád,
rostliny, stromoví, květy i vinohrad,
lásky, jež krédem chci zvat,
můj náhlý skon káže zanechat.

V hlubokém zármutku oznamujeme všem příbuzným, přátelům a známým, že nás navždy opustil náš drahý manžel, tatínek, dědeček, pradědeček, bratr, švagr a strýc, pan

Václav JANOŠEK

Zemřel po krátké těžké nemoci dne 14.listopadu 1996 ve věku 84 let.

Pohřeb našeho drahého zesnulého se koná
ve středu 20.listopadu 1996 ve 14.30 hodin
z Chrámu Páně sv. Jiljí ve Vrbici.

Za truchlící rodinu :
manželka
dcera Jarmila s rodinou
syn Václav
dcera Libuše s rodinou
vnoučata a pravnoučata